

Oslo, 22. september 2020

Til

Kunnskapsdepartementet

Hørings svar - Forslag til forskrift om retningslinjer for masterutdanning i barnevern og barnevernsarbeid

Viser til høringsbrev av 19.juni 2020. Her følger Norsk Barnevernsambands kommentarer til forslagene.

Norsk barnevernssamband (NBS) er en snart 100 år gammel ideell og uavhengig sammenslutning som samler organisasjoner, arbeidsplasser og enkeltpersoner som har fokus på barnevern i vid forstand. Våre kjerneområder er å skape møteplasser for de forskjellige aktørene gjennom konferanser og seminarer, utgi tidsskriftet Norges Barnevern og være en meningsbærende aktør innenfor barnevernspolitikken.

Vi vil her kommentere forslagene til retningslinjer for masterutdanninger som skal kvalifisere til arbeid i barnevernet og barn- og unge feltet generelt. Vi kommenterer først litt overordnet, deretter for hvert av forslagene.

Generelle kommentarer

Først og fremst er vi glade for alle tiltak som er med på å styrke kompetansen på barnevernsfeltet. NBS har over tid vært opptatt av kompetanseutvikling i barnevernet, og vi har tro på at det å styrke barnevernsfaglige utdanninger, sammen med et krav til kompetanse for å jobbe i barnevernet, er viktige tiltak for å heve kvaliteten på barnevernsfaglig arbeid.

Vi mener at begge utdanningene må ha et innhold som gjør at de svarer ut et påpekt behov for økt kompetanse i barnevernet. Masternes sluttkompetanse trenger nødvendigvis ikke å være lik, men vi mener det er helt sentralt at de to 3+2-løpene utfyller hverandre på en god måte. Dette bør koordineres noe bedre, blant annet for at begrepsbruk samsvarer mer der dette er hensiktsmessig.

Det er naturlig at de to løpene har ulike kompetanseområder. Barnevernspedagogene må få fordypet sin barnevernsfaglige kompetanse. Og de som er utdannet sosionomer, vernepleiere, førskolelærere mv., må sikres tilstrekkelig kompetanse om barn og unges

utvikling og behov og barnevernsfaglig arbeid, slik at de kan inngå i å løse de komplekse oppgavene som barnevernet står overfor, sammen med barnevernspedagogene. Disse profesjonene har med seg inn i en master hver sine sentrale kjernekompetanser, som de tar med seg inn som grunnlag når de skal oppøve kompetansen i barnevernsarbeid. Dermed blir det et poeng at ulike profesjoner bringer med seg ulike perspektiver inn i det barnevernsfaglige arbeidet, men med en viss felles grunnleggende kompetanse knyttet til å løse oppgaver i barnevernet. Sosionomer, vernepleiere, førskolelærere m.fl. må kunne videreutvikle sin spesifikke fagkompetanse inn i en barnevernsfaglig kontekst.

NBS vurderer at Bufdirs kompetanseutredning, som viste en del mangler knyttet til det barnevernsfaglige arbeidet, er sentralt som grunnlag for læringsutbyttebeskrivelser for masterløpene, og har forsøksvis sett etter at dette er ivaretatt i forslagene til forskrifter:

- tilstrekkelig kompetanse til å identifisere omsorgssvikt og vurdere konsekvenser for det enkelte barn
- kompetanse til å vurdere omsorg hos foreldre med annen sosial, kulturell eller erfaringsmessig bakgrunn
- analytisk kompetanse
- kompetanse til å vurdere faktiske opplysninger
- begrunne konklusjoner på undersøkelser

NBS mener det er helt grunnleggende å anse levekår som en faktor og forståelsesramme i alt arbeid med barn og unge. Vi forutsetter at perspektiver om levekår er godt ivaretatt ved alle grunnutdanninger som kvalifiserer for begge mastere. Dette gjelder også kompetanse knyttet til samfunnskontakt, samfunnsarbeid og forebyggende arbeid. Dette har betydning for barnevernets mulighet til å skape åpenhet om sitt arbeid, og øke tillit og legitimitet i befolkningen. Dette er særlig viktig knyttet til minoritetsbefolkningen.

Vi mener det er behov for kunnskapsbaserte mastere på barnevernsfeltet. Vi registrerer at regjeringen har erklært at fagintegreerte masterutdanninger skal være hovedmodell for de norske lærerutdanningene. Vi mener det er argumenter for at dette også bør gjelde for barnevernsfeltet. Bufdir hadde forslag om å starte ut med barnevernspedagogutdanningen, noe som ikke er fulgt opp nå. NBS har i høring om krav til kompetanse bemerket at vi mener det er viktig å følge opp forsøket med en integrert barnevernsfaglig master som i dag drives ved Universitetet i Agder.

En fordel med fagintegreerte mastere er at de er bedre finansiert enn barnevernspedagog- og sosionomutdanningene på bachelornivå. Selv om de to-årige masterløpene som sådan finansieres høyere, vil fortsatt grunnutdanningene være underfinansiert sammenlignet med fagintegreerte mastere, og derav gi store utslag og forskjell i rammebetingelser for utdanningsinstitusjonene.

Vi vil i det videre kommentere løpene hver for seg ved bruk av høringssspørsmålene.

Kommentarer til retningslinjer for masterutdanning i barnevern

1) Utkastet til forskrift må blant annet ses i sammenheng med regjeringens høringsnotat om kompetanse i barnevernet, der det foreslås å innføre krav om mastergrad for visse oppgaver i barnevernet. I hvilken grad vurderes læringsutbyttebeskrivelsene i utkastet til forskrift å dekke behovet for kompetanse i barnevernet?

Masterutdanningen i barnevern skal bygge videre på bachelorutdanning i barnevern, og vi mener det er sentralt at masteren vil gi faglig dybde og dermed ikke ha for like læringsutbyttebeskrivelser som på bachelor. Vi vurderer at forskriften understøtter den faglige progresjonen fra bachelorutdanning til masterutdanning. Følgende to kompetanseområder fra bachelorutdanningen videreføres til masterutdanningen: Barnevernsfaglig kompetanse og innovasjon og Kritisk tenkning og kunnskapsbasert praksis. Dette støtter vi, men har noen forslag til forbedringer som vi gjør ytterligere rede for ved pkt. 5.

Vi vurderer i hovedsak at forslaget til retningslinjer inneholder læringsutbyttebeskrivelser som sikrer sammenheng mellom utdanning, fagfelt, forskning og barn, unges og foreldres kunnskap og erfaringer.

2) I hvilken grad vurderes utkast til forskrift å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Vi ber særlig brukerorganisasjoner gi innspill på dette spørsmålet.

Overordnet vurderer vi at utkastet til forskrift sikrer en videreutvikling av barnevernspedagogens kjernekompetanse med analyse og vurderinger med utgangspunkt i barnets behov.

Barns rett til å delta og medvirke ligger som en bærebjelke inn i ny barnevernslov, og hvordan tilrettelegge for å innfri barns rett til deltakelse er et særlig sentralt kompetanseområde. Vi mener at en bør se på noen momenter for å sikre at forskriften treffer behovet for å styrke den relasjonelle kompetansen i det barnevernsfaglige arbeidet, der samarbeid med barn, unge og foreldre står sentralt. Dette bør tydeliggjøres og fremheves i kapittel 2 og 5 (§14). Formålet må være å skape forutsigbare prosesser i en gitt kontekst sammen med barn og foreldre. Dette svarer ut et behov som er dokumentert, for eksempel når det gjelder mangel på involvering av barn og utfordrende samarbeid med foreldre.

Kapittel 5, § 13 treffer etter vårt syn godt på bredden i problemstillinger knyttet til utsatte barn og unges situasjon, samtidig som den peker på en spesialisert kompetanse. Videre vurderer vi at kapittel 4 er godt, der barns rettigheter settes inn i en juridisk og faglig kontekst. Her kan en muligens supplere noe knyttet til det ansvaret barnevernspedagoger har for å sikre forutsigbarhet og deltakelse i prosessene som barn og foreldre inngår i, jf. kommentarer på punkt 1.

3) Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonenes behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning)? Vi ber særlig

utdanningsinstitusjonene gi innspill på dette spørsmålet.

Det er et sterkt behov for å styrke grunnkompetansen i barnevernet, og den bør ikke bli for ulik avhengig hvor en tar utdanningen. Vi mener dette er mulig samtidig som de ulike utdanningsinstitusjonene også kan utvikle sin egenart. Det er noen sentrale grep vi mener må tas, for at en skal sikre slik likhet:

- Det må sikres fra nasjonalt nivå at begge masterutdanninger er tilgjengelig ved alle utdanningssteder der det utdannes barnevernspedagoger.
- Det må være strukturer for samhandling mellom utdanningsinstitusjonene som tilbyr masteren for barnevernspedagoger, for å sikre den nødvendige likhet og høy grad av felles forståelse mellom utdanningsinstitusjonene.

4) Formålet med forskriften er å sikre at kandidater med samme utdanning får samme sluttkompetanse uavhengig hvilken utdanningsinstitusjon de er utdannet ved. Hvordan vurderes dette å være ivare tatt i læringsutbyttebeskrivelsene?

I § 2 angis hva masteren kvalifiserer til. Her finner vi at master i barnevern kvalifiserer til direkte arbeid med barn og unge. Vi mener i tillegg at det her må stå at det også kvalifiserer til arbeid i ulike fag- og forskningsmiljøer. Dette for å sikre at barnevernspedagoger med master barnevern også stimuleres til å gå videre i forskning og undervisning, da det er svært viktig at det rekrutteres flere barnevernspedagoger til doktorgrader og undervisningsstillinger fremover. Viser for øvrig her til våre kommentarer om hva vi mener mangler av kompetanse på vitenskapsteori og metode.

5) Er det kompetanse som mangler i høringsutkastet til forskrift? I så fall hvilke?

Slik vi ser det så handler kapittel 3 mest om kritisk tenkning og kunnskapsbasert praksis. Hvis innovasjon skal være med i overskriften, noe vi mener det bør, så må den innovative delen utformes tydeligere, med læringsutbytter knyttet til innovasjon. Det kan hentes noen gode formuleringer fra master i barnevernsarbeid.

Vi vurderer at § 4 i kapittel 2, første strekpunkt bør utvides med et bredere perspektiv på barn og familier som lever i utsatte livssituasjoner enn bare risiko- og beskyttelsesfaktorer. Levekår, sosialpedagogikk og utviklingspsykologi er sentrale fag her, og det bør være mulig å finne en formulering som ikke kobler seg spesifikt opp mot det teoretiske perspektivet som ligger til grunn i et risiko- beskyttelsesperspektiv, som vi vurderer for snevert. Den samfunnsfaglige forståelsen av barnevernet mangler.

NBS mener at det fokus på vitenskapsteori og forskningsmetode må styrkes, sammen med et tydeligere krav til hva masteroppgaven skal innebære, for eksempel i kapittel 3. Masternivået betinger et høyere vitenskapelig nivå, men dette kan få liten verdi som kompetanseheving i fagfeltet dersom profesjonsutøverne samtidig ikke lærer noe om hvordan en kan anvende kunnskapen.

En sentral del av svikten som har vært påpekt i barnevernet handler om manglende analyser og vurderinger, og dokumentasjon av disse når beslutninger foretas. Mangel på dokumentasjon på barnevernsfaglige vurderinger gjør det vanskelig å etterprøve sakene. Vi

mener at en styrking av metode og vitenskapsteori, vil ha en overføringsverdi til behovet for økt kompetanse på komplekse analyser og hva en barnevernsfaglig vurdering må inneholde.

NBS mener at en del av å sikre forsvarlige tjenester og tiltak handler om kunnskap om hva som fordrer kvalitet. Vi trenger kunnskap om hvordan kvalitet sikres systematisk i arbeidet med barn og familier i kontakt med barneverntjenesten. En måte å gjøre dette på er å knytte de nasjonale kvalitetsmålene inn som et kompetanseområde. Internkontroll og utvikling av faglig kvalitet er kanskje noe av de viktigste satsningsområdene for kompetansehevingen av det barnevernsfaglige arbeidet. Internkontroll kan blant annet bestå av systematisk evaluering av enkeltsaker, hvor evaluering kan danne grunnlag for læring av hva som gikk godt og hva som gikk feil. Internkontroll skal også sikre evaluering på tjenestenivå.

NBS mener at kompetansekrav i barnevernet er et av flere momenter for å bidra til mindre kvalitetsforskjeller mellom tjenestene. Andre tiltak kan være bedre kvalitet og oppfølging av statlige tilsyn. Vi mener at etableringen av masterutdanningen i barnevern kan bidra til en noe mer forutsigbar praksis.

I vårt hørings svar om kompetanse i barnevernet påpekte vi at behovet for økt kompetanse også gjelder barnevernsinstitusjon. NBS mener at en større andel ansatte i barnevernsinstitusjoner også bør ha mastergrad. Barn i barnevernsinstitusjoner trenger kompetente fagfolk. Vi mener at det i for liten grad fremgår hvordan utdanningene skal dekke de særskilte behovene for kompetanse på institusjonsområdet. Noen av kvalitetsutfordringer på institusjonsområdet har omhandlet svak ledelse, sviktende internkontroll, mangelfull kompetanse og opplæring, manglende implementering av institusjonsplaner og bruk av tvang, og vi mener at dette er områder som også må være en del av kompetanseområdet for master.

6) Er det innhold som bør tas ut eller nedtones i utdanningen? I så fall hva:

Vi mener det er viktig at § 5 g. i kapittel 2 må omformuleres. Den fremstår vanskelig å forstå, da punktet i seg selv er et generelt punkt, som er viktig i møte med alle barn og familier. Vi foreslår å endre til følgende tekst: «kan anvende faglig kunnskap og tilpasse kommunikasjon i ulike kulturelle kontekster i møte med mennesker med ulik bakgrunn». Hvis en skal nevne gruppene som er fremhevet i forslaget, foreslår vi å flytte dette til kapittel 4, under ferdigheter, som handler mer om at barnevernspedagogen skal bidra til at ulike gruppers rettigheter ivaretas.

7) Det er foreslått nasjonal deleksamen for utdanningene. Vi ber om høringsinstansenes innspill på en mulig innføring av nasjonal deleksamen i jus for de barnevernsfaglige masterutdanningene.

Vi mener ikke at det skal innføres en nasjonal eksamen i jus. Vi mener dette er og skal være en fagintegreert del av utdanningen. Kapittel 4 er veldig godt og vil bidra til å sikre nødvendig kompetanse for kandidatene. Vi vurderer at det ikke har noen verdi i seg selv å løfte et område i utdanningen ut på denne måten. Vi er helt enige i at det er et mål at barnevernsjussen praktiseres likt, men vurderer at det er andre virkemidler som må vurderes for å sikre dette forsvarlig ivaretatt.

8) *Praksisstudier kan beskrives i forskriften, men skal da beskrives på et overordnet nivå. Detaljert beskrivelse av praksisstudiene skal skje ved den enkelte utdanningsinstitusjon. Det er ikke lagt inn krav om praksisstudier i utdanningene. Utdanningsinstitusjonene kan likevel tilby praksisstudier som en del av utdanningene. Vi ber høringsinstansene særlig vurdere om det bør forskriftsfestes krav til praksis i utdanningene eller om dette kan vurderes ved den enkelte utdanningsinstitusjon?*

NBS har ved tidligere anledninger påpekt at grunnutdanningene er for lite praksisrelevante, og at det er for store forskjeller på omfang og type praksis utdanningsinstitusjonene imellom. Mangel på praksis i masterutdanningene gjør det enda viktigere å sørge for relevant og god kvalitet i praksis i grunnutdanningene. Vi anerkjenner her viktigheten av både forvaltningspraksis og mer klinisk orientert praksis i det helhetlige studieløpet. En måte å kunne håndtere dette på er at mer av undervisningen vil foregå parallelt med at studentene er i praksis. Mye tyder på at den kliniske kompetansen utvikles best i praksisfeltet. Her er det behov for å se nærmere på innovative pedagogiske modeller, samt muligheter for styrking av ressurser for slike ordninger.

9) *Har du/dere andre innspill enn det dere allerede har gitt ovenfor?*

Vi mener at det er avgjørende at utdanningsinstitusjonene får ressurser til å realisere begge mastere. Barnevernsløftet er helt avhengige av dette for å fylle kravene til kompetanse.

[Kommentarer til retningslinjer for masterutdanning i barnevernsarbeid](#)

1) *Utkastet til forskrift må blant annet ses i sammenheng med regjeringens høringsnotat om kompetanse i barnevernet, der det foreslås å innføre krav om mastergrad for visse oppgaver i barnevernet. I hvilken grad vurderes læringsutbyttebeskrivelsene i utkastet til forskrift å dekke behovet for kompetanse i barnevernet?*

Vi mener at det er helt grunnleggende at begge forslagene om retningslinjer for barnevernsfaglige mastere i hovedsak svarer ut det som har vært påpekt som behovet for kompetanse i barnevernet. De må svare ut det som er påpekt som sviktområder i flere rapporter og i forskning – et behov for barnevernsfaglig kompetanse og særlig knyttet til en analytisk tilnærming til barnets behov. Vi mener at forskriften for master i barnevernsarbeid trenger å videreutvikles slik at innholdet i utdanningene møter kompetansebehovet som barnevernet trenger.

Tidligere høring om krav til kompetanse definerer ikke hvilken type master som fyller krav til kompetanse. I praksis vil dette bety at en barnevernstjeneste eller en barnevernsinstitusjon kan ha ansatte kun med master i barnevernsarbeid. Det er derfor sentralt at den barnevernsfaglige kompetansen styrkes i master i barnevernsarbeid.

Som nevnt innledningsvis betyr ikke dette at vi mener at utdanningene skal gi lik sluttkompetanse. Men det er sentralt at de som kvalifiserer for master i barnevernsarbeid sikres nok kompetanse om barn og unges utvikling og behov og barnevernsfaglig arbeid, slik at de kan inngå i å løse de komplekse oppgavene som ligger i barnevernet. Sosionomer,

vernepleiere og førskolelærere mv. har med seg hver sine sentrale kjernekompetanser, som de må bringe med seg inn som grunnlag når de skal oppøve kompetansen i barnevernsarbeid. Målet er altså ikke at disse to masterne gir lik sluttkompetanse – tvert imot er det et poeng at de bringer med seg ulike perspektiver inn i det barnevernsfaglige arbeidet, men med en viss felles grunnleggende kompetanse knyttet til å løse oppgaver i barnevernet. Sosionomer, vernepleiere, førskolelærer m.fl. må kunne videreutvikle sin spesifikke fagkompetanse inn i en barnevernsfaglig kontekst.

2) I hvilken grad vurderes utkast til forskrift å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Vi ber særlig brukerorganisasjoner gi innspill på dette spørsmålet.

Barns rett til å delta og medvirke ligger som en bærebjelke inn i ny barnevernslov, og hvordan tilrettelegge for å innfri barns rett til deltakelse er et særlig sentralt kompetanseområde. Vi vurderer derfor at det også her bør se på noen momenter for å sikre at forskriften treffer behovet for å styrke den relasjonelle kompetansen i det barnevernsfaglige arbeidet, der samarbeid med barn, unge og foreldre står sentralt.

3) Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonenes behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning)? Vi ber særlig utdanningsinstitusjonene gi innspill på dette spørsmålet.

Det er et sterkt behov for å styrke grunnkompetansen i barnevernet, og den bør ikke bli for ulik knyttet til hvor en tar utdanningen. Vi mener dette er mulig samtidig som de ulike utdanningsinstitusjonene også kan utvikle sin egenart. Det er noen sentrale grep vi mener må tas, for at en skal sikre slik likhet:

- Det må sikres fra nasjonalt nivå at begge masterutdanninger er tilgjengelig ved alle utdanningssteder.
- Det må være strukturer for samhandling mellom utdanningsinstitusjonene som tilbyr masteren for barnevernsarbeid, for å sikre den nødvendige likhet og høy grad av felles forståelse mellom utdanningsinstitusjonene.

4) Formålet med forskriften er å sikre at kandidater med samme utdanning får samme sluttkompetanse uavhengig hvilken utdanningsinstitusjon de er utdannet ved. Hvordan vurderes dette å være ivare tatt i læringsutbyttebeskrivelsene?

Som nevnt under pkt. 3 mener vi at det må styres nasjonalt at alle utdanningsinstitusjoner skal ha begge masterløp tilgjengelig.

5) Er det kompetanse som mangler i høringsutkastet til forskrift? I så fall hvilke?

I BFDs høringsnotat – Kompetanse i barnevernet (30.03.2020) oppsummeres flere utfordringer i barnevernet, og at det bør stilles høye krav til den enkeltes kompetanse og skjønnsutøvelse i på en rekke områder. Et av områdene det pekes på er kunnskap om internasjonale menneskerettslige forpliktelser - FNs barnekonvensjon, Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen og behandlingen av norske barnevernssaker i EMD med

påfølgende behandling av EMD-sakene i høyesterett. NBS mener at forsvarlig rettsanvendelse og rettssikkerhet i barnevernet må beskrives som et kompetanseområde.

En sentral del av svikten som har vært påpekt i barnevernet handler om manglende analyser og vurderinger, og dokumentasjon av disse når beslutninger foretas. Mangel på dokumentasjon på barnevernsfaglige vurderinger gjør det vanskelig å etterprøve sakene. Vi mener at en styrking av metode og vitenskapsteori, vil ha en overføringsverdi til behovet for økt kompetanse på komplekse analyser og hva en barnevernsfaglig vurdering må inneholde.

NBS mener at en del av å sikre forsvarlige tjenester og tiltak handler om kunnskap om hva som fordrer kvalitet. Vi trenger kunnskap om hvordan kvalitet sikres systematisk i arbeidet med barn og familier i kontakt med barneverntjenesten. En måte å gjøre dette på er å knytte de nasjonale kvalitetsmålene inn som et kompetanseområde. Internkontroll og utvikling av faglig kvalitet er kanskje noe av de viktigste satsningsområdene for kompetansehevingen av det barnevernsfaglige arbeidet. Internkontroll kan blant annet bestå av systematisk evaluering av enkeltsaker, hvor evaluering kan danne grunnlag for læring av hva som gikk godt og hva som gikk feil. Internkontroll skal også sikre evaluering på tjenestenivå.

NBS mener at kompetansekrav i barnevernet er et av flere momenter for å bidra til mindre kvalitetsforskjeller mellom tjenestene. Andre tiltak kan være bedre kvalitet og oppfølging av statlige tilsyn. Vi mener at etableringen av masterutdanningen i barnevern kan bidra til en noe mer forutsigbar praksis.

Barnevernsfeltet er på lik linje med andre offentlige tjenester i stor utvikling. Det å tenke nytt om hvordan offentlige tjenester kan organiseres preger offentlig sektor i stor grad. Vi mener derfor at innovasjon i offentlig sektor er et kompetanseområde som må utvikles. Det er pr. i dag beskrevet ulikt i de to masterløpene og beskrivelsen av kompetanseområdet må utvikles.

Viser for øvrig til våre kommentarer under pkt. 1 når det gjelder generelt hva vi mener bør styrkes.

6) Er det innhold som bør tas ut eller nedtones i utdanningen? I så fall hva:

Viser til tidligere påpekte momenter om hva vi mener det bør legges vekt på.

7) I kapittel 5 Opptakskrav, studiets oppbygning og praksisstudier er det beskrevet opptakskrav til masterutdanning i barnevernsarbeid. Vi ber høringsinstansene vurdere hvorvidt forskriften bør omtale opptakskrav og hva opptakskravene eventuelt bør være.

Vi er opptatt av at opptakskravene ikke gjør at utdanningsinstitusjonene kan velge seg ut av det å tilby begge utdanninger der det utdannes barnevernspedagoger, fordi det er grunn til å anta at det vil være et bredere tilfang av studenter til master i barnevernsarbeid. En måte å påvirke dette på er å ta ut barnevernspedagoger som aktuelle for denne masteren, i kapittel 5, § 13.

8) Det er foreslått nasjonal deleksamen for utdanningene. Vi ber om høringsinstansenes innspill på en mulig innføring av nasjonal deleksamen i jus for de barnevernsfaglige masterutdanningene

Vi viser her til våre kommentarer på dette punktet på master i barnevern. Vi mener at en egen jusseksamen ikke er nødvendig dersom et helhetlig studieløp ivaretar behov for kompetanse på området slik vi beskriver under pkt. 5 om behov for juridisk kompetanse. Vi vurderer at det ikke har noen verdi i seg selv å løfte et område i utdanningen ut på denne måten. Vi er helt enige i at det er et mål at barnevernsjussen praktiseres likt, men vurderer at det er andre virkemidler som må vurderes for å sikre dette forsvarlig ivaretatt.

9) Praksisstudier kan beskrives i forskriften, men skal da beskrives på et overordnet nivå. Detaljert beskrivelse av praksisstudiene skal skje ved den enkelte utdanningsinstitusjon. Det er ikke lagt inn krav om praksisstudier i utdanningene. Utdanningsinstitusjonene kan likevel tilby praksisstudier som en del av utdanningene. Vi ber høringsinstansene særlig vurdere om det bør forskriftsfestes krav til praksis i utdanningene eller om dette kan vurderes ved den enkelte utdanningsinstitusjon?

NBS har ved tidligere anledninger påpekt at grunnutdanningene er for lite praksisrelevante, og at det er for store forskjeller på omfang og type praksis utdanningsinstitusjonene imellom. Mangel på praksis i masterutdanningene gjør det enda viktigere å sørge for relevant og god kvalitet i praksis i grunnutdanningene. Dette er særlig sentralt for master i barnevernsarbeid, når andre yrkesgrupper som ikke har praksis fra barnevernet i grunnutdanningen kommer inn i master i barnevernsarbeid, som for eksempel sosionomer, vernepleiere og sykepleiere. Dette kan bety at utdanningsinstitusjonene bør stille tilleggskrav. En måte å kunne håndtere dette på er at mer av undervisningen vil foregå parallelt med at studentene er i praksis. Mye tyder på at den kliniske kompetansen utvikles best i praksisfeltet. Her er det behov for å se nærmere på innovative pedagogiske modeller.

10) Har du/dere andre innspill enn det dere allerede har gitt ovenfor?

Vi mener at det er avgjørende at utdanningsinstitusjonene får ressurser til å realisere begge mastere. Barnevernsløftet er helt avhengige av dette for å fylle kravene til kompetanse.

Vi imøteser videre arbeid med utvikling av master på barnevernsfeltet, og ser frem til hvordan høringsinnspillene påvirker forslagene som foreligger.

Med hilsen

Tor Slettebø
Leder Norsk Barnevernsamband